

I

Fatren tuurde naar de rode zon die schuilging achter de altijd aanwezige verduisterende nevel. Uit de hemel daalde licht zwarte as neer, zoals de laatste tijd voortdurend het geval was. De dikke vlokken vielen recht naar beneden. De atmosfeer voelde bewegingloos en heet aan, zonder zelfs maar een zuchtje wind om Fatrens stemming wat te verlichten.

‘Hoe lang al?’ vroeg hij.

Druffel krabde aan zijn neus. Zijn gezicht was zwart van de as, want van zichzelf wassen was het de laatste tijd niet echt gekomen. Maar natuurlijk was Fatren zelf, vanwege de spanningen van de voorbije maanden, ook niet bepaald om aan te zien.

‘Een uur misschien,’ zei Druffel en hij spuugde in het vuil op de verschansing.

Fatren staaarde zuchtend naar de vallende as. ‘Denk jij dat het waar is, Druffel? Wat de mensen zeggen?’

‘Wat?’ vroeg Druffel. ‘Dat het einde van de wereld nabij is?’

Fatren knikte.

‘Geen idee,’ zei Druffel. ‘En het kan me niet schelen ook.’

‘Hoe kun je dat nou zeggen?’

Druffel haalde zijn schouders op. ‘Als de kolossis komen, ben ik er geweest. En dat betekent sowieso het einde van de wereld voor mij.’

Fatren deed er het zwijgen toe. Hij hield er niet van om zijn twijfels te uiten; hij werd verondersteld de sterke te zijn. Nadat de heren de stad – een boerengemeenschap met net iets meer stadse trekken dan een plantage in het noorden – hadden verlaten, was Fatren degene geweest die de skaa ervan had overtuigd om toch hun gewassen te planten. Fatren was degene geweest die de bendes ronselaars op afstand had weten te houden. In een tijd dat de meeste dorpen en plantages iedere weerbare man aan een of ander leger waren kwijtgeraakt, bezat Vetitan nog steeds een werkende bevolking. Veel van de gewassen waren aan omkoping opgegaan, maar Fatren had ervoor gezorgd dat de mensen in veiligheid hadden kunnen blijven leven.

De meesten althans.

‘De nevels zijn vandaag pas na de middag opgetrokken,’ zei Fatren zacht. ‘Ze blijven steeds langer hangen. Je hebt gezien hoe het gewas erbij staat, Druff. Ze zien er niet goed uit – niet genoeg zonlicht, denk ik. We hebben deze winter geen eten.’

‘We halen de winter niet eens,’ antwoordde Druffel. ‘Niet eens de avond.’

Het droeve van dit alles – dat wat hem echt ontmoedigde – was dat Druffel ooit de optimist van hen beiden was geweest. Fatren had zijn broer al in maanden niet meer horen lachen. Die lach was Fatrens favoriete geluid geweest.

Zelfs de fabrieken van de Opperheer hebben Druffs lach niet van zijn gezicht kunnen wissen, dacht Fatren. Maar de laatste twee hadden dat wel voor elkaar gekregen.

‘Fats!’ riep een stem. ‘Fats!’

Fatren keek op en zag een jongen langs de verschansing op hem afrennen. De vestingwerken waren nauwelijks af te noemen – ze waren Druffels idee geweest, in de tijd toen hij het nog niet echt had opgegeven. Hun stad met zo’n zeventuizend bewoners was een redelijk grote plaats. Het had een hoop arbeid gekost om het geheel van een verdedigingswal te voorzien.

Fatren had nauwelijks duizend echte soldaten tot zijn beschikking – het was al moeilijk genoeg geweest om dat aantal uit zo’n kleine bevolking bij elkaar te krijgen – met daarbij misschien nog duizend man, die echter te jong, te oud of te ongetraind waren om behoorlijk te kunnen vechten. Hij had geen idee hoe groot het kolossisleger was, maar het zou ongetwijfeld groter zijn dan tweeduizend man. De omwalling zou hen niet tegenhouden.

De jongen – Sev – kwam buiten adem bij Fatren aan. ‘Fats!’ riep Sev. ‘Er komt iemand aan!’

‘Nu al?’ vroeg Fatren. ‘Druff zei dat de kolossis nog ver zijn!’

‘Geen kolossis, Fats,’ zei de jongen. ‘Een man. Kom nou kijken!’

Fatren keek Druffel aan, die zijn neus afveegde en zijn schouders ophaalde. Ze liepen aan de binnenzijde van de verschansing achter Sev aan in de richting van de stadspoort. Boven de aangestampte aarde wervelden as en stof, dat zich overal in hoeken en gaten verzamelde. De laatste tijd was er weinig tijd geweest voor enig schoonmaakwerk. De vrouwen moesten het land bewerken terwijl de mannen trainden en bezig waren met oorlogsvoorbereidingen.

Oorlogsvoorbereiding. Fatren hield zichzelf voor dat hij over een strijdmacht beschikte van tweeduizend ‘soldaten’, maar in werkelijk-

heid waren het duizend skaa-boeren met zwaarden. Ze hadden weliswaar twee jaar lang getraind, maar bezaten nauwelijks enige echte gevechtservaring.

Rond de poort stond een groep mannen, deels op de verschansing, deels leunend tegen de wal. *Misschien had ik niet zoveel mankracht aan gevechtstraining moeten opofferen*, dacht Fatren. *Als die duizend man in plaats daarvan in de mijnen hadden gewerkt, hadden we meer ijzererts gehad om de vijand mee af te kopen.*

Maar kolossis waren niet in steekpenningen geïnteresseerd. Ze wilden alleen maar moorden. Fatren huiverde bij de gedachte aan Garth. Die stad was groter dan Vetitan geweest, maar nog geen honderd overlevenden hadden naar Vetitan kunnen ontkomen. Dat was drie maanden geleden gebeurd. Tegen iedere logica in hoopte hij dat de kolossis zich tevreden zouden stellen met het verwoesten van die stad.

Hij wist wel beter. Voor kolossis was het nooit genoeg.

Fatren krom op de verschansing en de soldaten in hun uniformen van aan elkaar genaaide lappen stof en leer maakten ruimte voor hem. Hij tuurde door de neervallende as over een donker landschap dat eruitzag alsof het bedekt werd door een dikke laag zwarte sneeuw.

Er naderde een eenzame ruiter, gekleed in een donkere mantel met kap.

‘Wat denk jij, Fats?’ vroeg een van de soldaten. ‘Een verkenners van de kolossis?’

Fatren snoof. ‘Kolossis maken geen gebruik van verkenners en al helemaal geen menselijke.’

‘Hij heeft een paard,’ zei Druffel grommend. ‘Wij kunnen er nog wel eentje gebruiken.’ De stad beschikte over vijf paarden. Allemaal ondervoed.

‘Een koopman,’ zei een van de soldaten.

‘Ik zie geen koopwaar,’ zei Fatren. ‘En het moet wel een heel dappere koopman zijn om in deze gebieden rond te reizen.’

‘Ik heb nog nooit een vluchteling te paard gezien,’ zei een van de mannen. Hij bracht zijn boog omhoog en keek Fatren aan.

Fatren schudde zijn hoofd. Niemand vuurde een pijl af terwijl de vreemdeling ongehaast nabij kwam. Vlak voor de stadspoort hield hij zijn rijdier in. Fatren was trots op de echte houten poortdeuren, stevig verankerd in de aarden omwalling. Hij had het hout en het benodigde steen uit het landhuis van de heer, dat in het stadscentrum stond, weggehaald.

Onder die dikke, donkere mantel die de vreemdeling als bescherming tegen de as droeg, viel er weinig van hem te zien. Fatren bestu-

deerde hem over de verschansing heen en keek schouderophalend zijn broer aan. De as daalde geruisloos uit de hemel neer.

De vreemdeling sprong van zijn paard.

Vervolgens schoot hij recht omhoog alsof hij door iets werd voortgestuwd. De mantel wapperde los om hem heen. Eronder droeg hij een schitterend wit uniform.

Vloekend week Fatren naar achteren terwijl de vreemdeling tot boven de omwalling vloog en boven op de houten poortdeuren landde. De man was een Ertsmagiër. Een edelman. Fatren had juist gehoopt dat zijn soort in het noorden zou blijven ruziën en zijn volk met rust zou laten.

In ieder geval hun op z'n minst een vredige dood zou gunnen.

De nieuwkomer draaide zich om. Hij droeg een korte baard en zijn donkere hoofdhaar was kort geknipt. 'Oké, mannen,' zei hij, terwijl hij met onnatuurlijk grote passen over de bovenkant van de poortdeuren liep, 'we hebben niet veel tijd. Er is werk te doen.' Hij stapte van de poort op de omwalling. Onmiddellijk trok Druffel zijn zwaard.

Het wapen werd door een onzichtbare kracht uit Druffels hand getrokken. De vreemdeling greep het uit de lucht op het moment dat het langs zijn hoofd vloog. Hij inspecteerde het zwaard aandachtig. 'Goed staal,' zei hij met een waardierend knikje. 'Ik ben onder de indruk. Hoeveel van jullie soldaten zijn zo goed bewapend? Hij gaf het zwaard met het gevest naar voren aan Druffel terug.

Druffel keek Fatren verbijsterd aan.

'Wie bént u, vreemdeling?' vroeg Fatren op de krachtigste toon die hij durfde aanslaan. Hij wist weinig van Ertsmagie af, maar was er vrij zeker van dat deze man een Nevelmens was. Deze vreemdeling kon waarschijnlijk iedereen die op de verschansing stond in een oogwenk de dood injagen.

De vreemdeling negeerde de vraag en draaide zich om om de stad te overzien. 'Deze verschansing loopt om de hele stad heen?' vroeg hij aan een van de soldaten.

'Eh... ja, heer,' zei de man.

'Hoeveel poorten zijn er?'

'Alleen deze, heer,' zei de soldaat.

'Maak de poort open en breng mijn paard naar binnen,' zei de man. 'Ik neem aan dat jullie stallen hebben?'

'Ja, heer,' antwoordde de soldaat.

Nou, dacht Fatren misnoegd, terwijl de soldaat wegrende, deze nieuwkomer weet hoe hij mensen moet bevelen. De soldaat had geen ogenblik getwijfeld om zonder Fatrens permissie de vreemdeling te ge-

hoorzamen. Fatren zag dat sommige soldaten er ineens alerter bij stonden alsof ze hun gelatenheid kwijt waren. Deze nieuwkomer sprak op een toon die gehoorzaamheid verwachtte en de soldaten reageerden daarop. Maar deze man was niet het soort edelman dat Fatren had gekend in de tijd dat hij bediende was geweest in het landhuis van zijn heer. Deze man was anders.

De vreemdeling bleef de stad in zich opnemen. Er viel as op zijn mooie witte uniform en Fatren vond het bijna zonde dat het kledingstuk vuil werd. De nieuwkomer knikte en liep verder over de verschan-sing.

‘Wacht eens even,’ zei Fatren en de vreemdeling bleef staan. ‘Wie bént u?’

De nieuwkomer draaide zich om en keek Fatren recht in zijn gezicht. ‘Mijn naam is Elend Ventra. Ik ben jullie keizer.’

Toen draaide de man zich weer om en vervolgde zijn weg over de wal. De soldaten gingen voor hem opzij en een aantal liep zelfs achter hem aan.

Fatren wierp een zijdelingse blik op zijn broer.

‘Keizer?’ mompelde Druffel en hij spooog.

Fatren deelde dat gevoel. Maar wat moest hij doen? Hij had nooit eerder tegen een Ertsmagiër gevochten; hij had geen idee hoe hij dat moest aanpakken gezien het feit dat de ‘keizer’ Druffel in een oogwenk had ontwapend.

‘De bevolking van de stad moet georganiseerd worden,’ zei de vreemdeling Elend Ventra, voor hem uit lopend. ‘De kolossis komen uit het noorden – ze zullen de poort negeren en over de verschansing klimmen. Ik wil dat de kinderen en ouderen in het zuidelijkste deel van de stad samengebracht worden. Zet ze in zo weinig mogelijk hui-zen bij elkaar.’

‘En waar is dat goed voor?’ wilde Fatren weten. Hij haastte zich achter de ‘keizer’ aan, een andere mogelijkheid zag hij niet.

‘De kolossis zijn het gevaarlijkst als ze in een staat van bloeddorstige razernij verkeren,’ zei Ventra terwijl hij verder liep. ‘Als ze de stad innemen, is het zaak dat ze zo lang mogelijk moeten zoeken naar jullie mensen. Als hun razernij door het zoeken afneemt, raken ze gefrus-treerd en gaan ze plunderen. Dat kan jullie de kans geven met je mensen ongezien te ontsnappen.’

Ventra bleef staan en richtte zich tot Fatren. Het gezicht van de vreemdeling stond grimmig. ‘Het is een kleine kans, maar het is iets.’ En hij vervolgde zijn weg, maar nu over de hoofdstraat van de stad.

Achter zich kon Fatren de soldaten horen fluisteren. Ze hadden al-

lemaal de naam van de man gehoord. Elend Ventra. Hij was de man die na de dood van de Opperheer, twee jaar geleden, de macht in Lut-hadel had gegrepen. Nieuws uit het noorden was schaars en onbetrouwbaar, maar Ventra was de naam die het meest werd genoemd. Hij had alle andere rivalen voor de troon verslagen en had zelfs zijn vader in die strijd gedood. Hij had zijn aard als Nevelmens verborgen gehouden en zou getrouwd zijn met dezelfde vrouw die de Opperheer had gedood. Fatren betwijfelde dat zo'n belangrijk man – iemand die waarschijnlijk meer een legende was dan realiteit – naar een eenvoudig stadje in de Zuidelijke Domeinen was gekomen en dan ook nog zonder gevolg. Zelfs de mijnen stelden weinig meer voor. De vreemdeling moest haast wel liegen.

Maar... hij was wel duidelijk een Ertsmagiër...

Fatren moest zich haasten om hem bij te houden. Ventra – of wie hij ook mocht zijn – bleef staan voor een groot gebouw vlak bij het stadscentrum. De vroegere kantoren van het Ministerie van Staal. Fatren had de deuren en ramen laten dichtspijkeren.

‘Hebben jullie je wapens hier vandaan?’ vroeg Ventra aan Fatren.

Fatren zweeg even en schudde toen zijn hoofd. ‘Uit het landhuis van de heer.’

‘Hij had daar wapens achtergelaten?’ vroeg Ventra verbaasd.

‘We vermoeden dat hij van plan was terug te komen om ze op te halen,’ zei Fatren. ‘De soldaten die hij had achtergelaten, zijn uiteindelijk gedeserteerd en hebben zich bij een passerend leger aangesloten. Ze hebben meegenomen wat ze konden dragen. Wij hebben de rest gepakt.’

Ventra knikte in gedachten, wreef over zijn bebaarde kin terwijl hij naar het gebouw van het oude Ministerie staarde. Het zag er groot en onheilspellend uit, ondanks – of misschien juist wel dankzij – de doodse staat waarin het verkeerde.

‘Jullie manschappen zien er goed getraind uit. Dat had ik niet verwacht. Zijn er mensen bij met gevechtservaring?’

Druffel snoof zacht om kenbaar te maken dat hij vond dat de vreemdeling zich niet zo nieuwsgierig diende te gedragen.

‘Onze manschappen hebben genoeg gevochten om gevaarlijk te zijn, vreemdeling,’ zei Fatren. ‘Er zijn bandieten geweest die dachten dat ze de baas over de stad konden spelen. Ze gingen ervan uit dat we zwak waren en makkelijk bang gemaakt konden worden.’

Mocht de vreemdeling zijn woorden als een bedreiging opvatten, dan liet hij dat niet merken. Hij knikte alleen maar. ‘Heeft een van jullie wel eens tegen kolossis gevochten?’

Fatren keek Druffel aan. ‘Mensen die tegen kolossis vechten, overleven het niet, vreemdeling,’ zei hij ten slotte.

‘Als dat waar zou zijn,’ zei Ventra, ‘was ik al tien keer dood geweest.’ Hij draaide zich om naar de groeiende menigte van soldaten en inwoners. ‘Ik zal jullie leren wat ik weet over het vechten tegen kolossis, maar we hebben niet veel tijd. Ik wil dat alle aanvoerders zich binnen tien minuten verzamelen bij de stadspoort. De gewone soldaten moeten zich in rijen langs de verschansing opstellen – ik zal de aanvoerders een aantal listigheden leren, waarna zij hun manschappen kunnen inlichten.’

Sommige soldaten kwamen in beweging, maar de meeste – en dat sierde hen – bleven staan waar ze stonden. De nieuwkomer scheen niet beledigd te zijn dat zijn bevelen niet onmiddellijk werden gehoorzaamd. Hij bleef rustig de gewapende menigte aankijken. Hij scheen niet bang te zijn, noch boos of afkeurend. Hij maakte een... koninklijke indruk.

‘Heer,’ vroeg een van de aanvoerders van de soldaten ten slotte, ‘hebt u... een leger in de buurt om ons te helpen?’

‘Twee, om precies te zijn,’ zei Ventra. ‘Maar we hebben geen tijd om op ze te wachten.’ Hij keek Fatren recht aan. ‘Jij hebt naar mij geschreven om hulp. En als jullie leenheer ben ik gekomen om die hulp aan te bieden. Willen jullie die hulp nog?’

Fatren fronste zijn wenkbrauwen. Hij had noch deze man noch een andere heer ooit om hulp gevraagd. Hij wilde hem tegenspreken, maar hield zich in. *Hij geeft mij de kans net te doen alsof ik hem gevraagd heb te komen, dacht Fatren. Om net te doen alsof dit deel uitmaakt van een plan. Dat ik het bevel overdraag zonder dat het op falen van mijn kant lijkt.*

We gaan eraan. Maar het rare is dat als ik in de ogen van die man kijk, ik bijna bereid ben te geloven dat we nog een kans hebben.

‘Ik... had niet gedacht dat u alleen zou komen, heer,’ hoorde Fatren zichzelf zeggen. ‘Ik was zeer verrast u te zien.’

Ventra knikte. ‘Dat is begrijpelijk. Kom mee, dan kunnen wij de tactiek bespreken terwijl je soldaten zich verzamelen.’

‘Heel goed,’ zei Fatren. Maar toen hij een stap naar voren wilde zetten, greep Druffel hem bij zijn arm.

‘Waar ben je mee bezig?’ siste zijn broer. ‘Jij hebt deze man gevráágd te komen? Ik geloof er niks van.’

‘Ga de soldaten bij elkaar roepen, Druff,’ zei Fatren.

Druffel bleef een ogenblik roerloos staan en liep toen vloekend met grote passen weg. Hij was duidelijk niet van plan de soldaten te ver-

zamelen, dus gebaarde Fatren twee van zijn aanvoerders het te doen. Vervolgens voegde hij zich bij Ventra en het tweetal liep terug naar de poort. Ventra beval een paar soldaten om, voor hen uit lopend, de mensen op afstand te houden, zodat hij en Fatren ongestoord konden praten. Nog altijd viel er as uit de hemel, die de straat en de kleine één verdieping hoge woningen met een zwarte laag bedekte.

‘Wie bent u?’ vroeg Fatren zacht.

‘Ik ben degene die ik zei dat ik ben,’ antwoordde Ventra.

‘Ik geloof u niet.’

‘Maar je vertrouwt me wel,’ zei Ventra.

‘Nee. Ik wil alleen geen ruzie krijgen met een Ertsmagiër.’

‘Dat is genoeg voor nu,’ zei Ventra. ‘Luister, beste vriend, er komen tienduizend kolossis op jouw stad af marcheren. Jij kunt iedere hulp gebruiken die zich aandient.’

Tienduizend? dacht Fatren verbijsterd.

‘Jij hebt de leiding over deze stad, toch?’ vroeg Ventra.

Fatren schrok op uit zijn verbijstering. ‘Ja,’ zei hij. ‘Ik heet Fatren.’

‘Oké, Heer Fatren, wij...’

‘Ik ben geen heer,’ zei Fatren.

‘Best, maar je bent het zojuist geworden,’ zei Ventra. ‘Een familienaam kies je later maar. Goed, voordat we verdergaan, moet je wel de voorwaarden voor mijn hulp kennen.’

‘Wat voor voorwaarden?’

‘Voorwaarden waar niet over valt te onderhandelen,’ zei Ventra. ‘Als we winnen, zweer je trouw aan mij.’

Fatren fronste zijn wenkbrauwen en bleef midden op straat staan. Om hem heen daalde as neer. ‘Is dat de truc? Voor aanvang van een gevecht komt u aangeslenterd en beweert een of andere hoge heer te zijn, zodat u onze overwinning voor u op kunt eisen? Waarom zou ik trouw zweren aan een man die ik nog maar een paar minuten ken?’

‘Omdat ik, als je dat niet doet,’ zei Ventra zacht, ‘toch gewoon het bevel van je overneem.’ En hij liep weer verder.

Fatren bleef een moment bewegingloos staan om vervolgens Ventra weer achterna te rennen. ‘O, ik begrijp het. Dus zelfs als we dit overleven, zullen we toch door een tiran geregeerd worden.’

‘Inderdaad,’ zei Ventra.

Fatren fronste zijn wenkbrauwen. Hij had niet verwacht dat de man zo bot zou zijn.

Ventra overzag hoofdschuddend de stad onder de regen van as. ‘Ooit dacht ik dat ik de dingen anders zou doen. En ik geloof nog altijd dat dat op een dag mogelijk is. Maar op dit moment heb ik geen

keus. Ik heb jouw soldaten en jouw stad nodig.’

‘Mijn stad?’ vroeg Fatren fronsend. ‘Waarom?’

Ventra priemde met een vinger in de lucht en zei: ‘Eerst moeten we deze veldslag overleven. Die andere dingen zijn van later zorg.’

Fatren bedacht verbaasd dat hij deze vreemdeling echt vertrouwde. Hij kon het niet verklaren. Het was simpelweg een man die je volgde – een leider, zoals Fatren zelf altijd had willen zijn.

Ventra wachtte niet af of Fatren met zijn ‘voorwaarden’ instemde. Het was geen aanbod, maar een ultimatum. Fatren haastte zich om Ventra in te halen, die het kleine plein voor de stadspoort betrad. Overal liepen soldaten. Geen van hen droeg een echt uniform – het enige onderscheid tussen een aanvoerder en een gewone soldaat bestond uit een rode aanvoerdersband die om de arm gedragen werd. Ventra had hun weinig tijd gegeven, maar ze beseften allemaal dat de stad ieder moment kon worden aangevallen.

‘Er is weinig tijd,’ herhaalde Ventra met luide stem. ‘Ik kan jullie maar een paar dingen leren, maar die kunnen wel degelijk een verschil maken.’

Kolossis lopen in grootte uiteen van kleintjes van ongeveer één meter vijftig tot enorme exemplaren van ruim drieënhalve meter lang. Maar zelfs die kleintjes zijn sterker dan jullie. Hou daar rekening mee. Gelukkig vechten deze schepsels zonder enig onderling overleg. In geval van nood komt de ene koloss de ander niet te hulp.

Ze vallen simpel, direct en zonder enige tactiek aan, en proberen met brute kracht de tegenstander te overweldigen. Laat dat niet gebeuren! Zeg tegen jullie mannen dat ze in groepsverband individuele kolossis aanvallen – twee man tegenover een kleintje, en drie of vier man tegenover een grote. We kunnen geen breed front in stand houden, maar dat geeft niet, want zo overleven we het langst.

Schenk geen aandacht aan schepsels die om jullie heen weten te komen en de stad in trekken – we zullen de burgers zo ver mogelijk achter in de stad verborgen houden en de kolossis die door onze gelederen heen breken zullen misschien gaan plunderen, wat ze van de strijd zal afhouden. En dat is precies wat we willen! Ga niet achter ze aan. Jullie gezinnen zullen veilig zijn.

Als jullie tegen een grote koloss vechten, val dan zijn benen aan. Je moet hem eerst op de grond zien te krijgen voordat je hem probeert te doden. Als je het tegen een kleine opneemt, zorg er dan voor dat je zwaard of speer niet vast komt te zitten in de loshangende huid. Onthoud dat kolossis niet dom zijn – ze zijn alleen maar ongecompliceerd. Voorspelbaar. Ze vallen zo simpel en direct mogelijk aan.

Het belangrijkste wat jullie je moeten beseffen is dat ze wel degelijk verslagen kunnen worden. En dat gaan we vandaag doen. Laat je niet intimideren! Vecht gecoördineerd, hou je kop erbij en ik beloof je dat we zullen overleven.'

De aanvoerders stonden in een groepje naar Ventra te kijken. Na de speech werd er niet gejuicht, maar ze leken wel meer zelfvertrouwen uit te stralen. Ze liepen weg om Ventra's instructies aan hun manschappen door te geven.

Fatren liep voorzichtig naar de keizer. 'Als uw telling juist is, zijn ze ons met vijf tegen één de baas.'

Ventra knikte.

'En ze zijn groter, sterker en beter getraind dan wij.'

Ventra knikte opnieuw.

'Dan zijn we toch gedoemd.'

Ten slotte keek Ventra Fatren fronsend aan. Een laagje zwarte as bedekte inmiddels zijn schouders. 'Jullie zijn niet gedoemd. Jullie hebben iets wat zij niet hebben, iets heel belangrijks.'

'En wat is dat?'

Ventra keek hem indringend aan. 'Jullie hebben mij.'

'Heer keizer!' riep een stem vanaf de verschansing. 'Kolossis in zicht!'

Ze waarschuwen hem nu al als eerste, dacht Fatren. Hij was niet zeker of hij beledigd was of onder de indruk.

Onmiddellijk sprong Ventra met gebruik van Ertsmagie naar boven, op de omwalling. De meeste soldaten stonden gebukt achter de verschansing terwijl de vijand nog ver weg was. Ventra echter stond recht op in zijn witte uniform met cape, met een hand boven de ogen naar de horizon te turen.

'Ze slaan hun kamp op,' zei hij glimlachend. 'Mooi. Heer Fatren, tref voorbereidingen om een aanval uit te voeren.'

'Een áánval!' vroeg Fatren, die achter Ventra aan de wal op was geklommen.

De keizer knikte. 'De kolossis zullen moe zijn van het marcheren en afgeleid, omdat ze bezig zijn met het inrichten van hun kamp. We krijgen geen betere gelegenheid om hen aan te vallen.'

'Maar wij zijn de verdédigende partij!'

Ventra schudde zijn hoofd. 'Als we afwachten, zullen ze zichzelf tot een bloeddorstige razernij opzweepen en ons dan aanvallen. We moeten zelf de aanval kiezen in plaats van wachten tot we afgeslacht worden.'

'Maar dan moeten we ons bolwerk verlaten?'

'Jullie verdedigingswerken zien er indrukwekkend uit, Heer Fatren,

maar uiteindelijk zijn ze nutteloos. Jullie beschikken niet over voldoende mankracht om de hele omwalling te verdedigen en de kolossis zijn in het algemeen groter en steviger gebouwd dan mensen. Ze zullen de wal bestormen, innemen en vanaf die hoogte de stad in trekken.'

'Maar...'

Ventra keek hem aan. Zijn ogen stonden kalm, maar zijn blik was vastberaden en leek slechts instemming te verwachten. De boodschap was eenvoudig. *Ik ben nu de baas*. Er was geen plaats meer voor tegenspraak.

'Ja, heer,' zei Fatren en hij riep de jongens die als koeriers fungeerden bij zich om de bevelen door te geven.

Ventra keek toe terwijl de jongens wegrenden. Er ontstond enige verwarring onder de manschappen, want het laatste wat ze hadden verwacht, was dat ze zelf zouden aanvallen. Steeds meer ogen richtten zich op Ventra, die op de wal hoog boven hen uittorende.

Hij ziet er echt uit als een keizer, dacht Fatren ondanks zichzelf.

De bevelen gingen door de gelederen. Tijd verstreek. Uiteindelijk keek het hele leger naar hem op. Ventra trok zijn zwaard en stak het omhoog in de met as bezwangerde lucht. Vervolgens rende hij met een niet-menselijke snelheid van de wal naar beneden in de richting van het kolossiskamp.

Even rende hij alleen over de vlakte. Toen ging Fatren, tot zijn eigen verbazing en met zijn kaken op elkaar geklemd om zijn zenuwen de baas te worden, hem achterna.

De omwalling leek te exploderen in één grote bewegende golf van soldaten die zich schreeuwend en met hoog geheven wapens naar voren stortten, hun dood tegemoet.